

Ulu Öndərin arzuladığı Azərbaycan

Azərbaycanın müstəqilliyi XX əsrin əvvəllərində olduğu kimi, əsrin sonunda - 1993-cü ildə yenə də böyük təhlükə, çətin sınaqla üz-üzə durmuşdu. Böyük coğrafi-strateji əhəmiyyətə, zəngin təbii sərvətlərə malik olan ölkəmizin müstəqil olması bəzi dairələri qane etmirdi.

Azərbaycanı yenidən öz nüfuz dairəsinə salmaq, müstəqilliyini birdəfəlik məhv etmək məqsədilə həm xarici güclər, həm də onlara respublika daxilində əlaltlıq edən separatçı qüvvələr birləşərək ölkəmizə qarşı səlib yürüşü başlatmışdılar. Yurdumuza qarşı təzyiq vasitəsi olan Ermənistanın təcavüzü nəticəsində müstəqilliyini yenidən bərpa etmiş, nizami ordusu olmayan Azərbaycan zəifləmiş, cəbhədə bir sıra məğlubiyətlərə uğramış, ard-arda strateji əhəmiyyətli rayonlar - Şuşa, Kəlbəcər işğal olunmuş, digər rayonlar da faktiki olaraq real işğal təhlükəsi ilə üz-üzə qalmışdır. Bir tərəfdən də hakimiyyətdaxili çəkişmələr, xaos, ölkədə vahid idarəetmə sisteminin olmaması, orduda baş verən kütləvi itaətsizlik, müxalifətin silahlı çevriliş yolu ilə hakimiyyətə sahiblənmək cəhdi ölkəni vətəndaş müharibəsi vəziyyətinə gətirmişdir.

Hadisələrin sürətlə inkişaf edib belə bir məcaraya yönəlməsinin kökündə səriştəsizlik, dövlət idarəçiliyinə təcrübəsiz, idarəetmədən xəbəri olmayan naşı adamların gəlməsi səbəb olmuşdur. Bu da elə-belə baş verməmişdi. Düşmən öz işini "ehtiyatlı" tutmuşdu. Əvvəlcədən erməni mafiyasının əlində oyuncağa çevrilmiş M.Qorbaçovun vasitəsilə xalqımızın böyük oğlu Heydər Əliyevin SSRİ-də tutduğu yüksək vəzifədən istefa verməsinə nail olunmuş, Ulu Öndər istefa verdikdən cəmi iki həftə sonra erməni millətçilərinin separatçılıq hərəkatına start verilmişdir. SSRİ rəhbərliyində təmsil olunan himayədarlarının vasitəçiliyi, konkret olaraq Mixail Qorbaçovun xeyir-duası ilə oxvətli Dağlıq Qarabağ Muxtar Vilayətinin Azərbaycanın tərkibindən çıxarılıb Ermənistanın tərkibinə verilməsi ilə bağlı məsələ qaldırılmışdır. Elə o gündən də Azərbaycan xalqının faciəli günləri başlamışdır. Açıq etiraf etmək lazımdır ki, düşmən Heydər Əliyevin gücünü, qüdrətini daha düzgün qiymətləndirmişdir. Çünki böyük rəhbər hakimiyyətdə təmsil olunsaydı, heç vaxt erməni millətçiləri bu çirkin əməllərə əl atmağa cürət etməzdilər.

Erməni separatçılarının Qarabağda başladığı "miatsum" hərəkatı Azərbaycan xalqı tərəfindən təbii ki, böyük etirazla qarşılanmışdır. Xalq kütləvi etirazlara başlamışdır. Bir yandan da SSRİ-də baş verən siyasi proseslər Kommunist Partiyasının sonunu yaxınlaşdırırdı.

Nəticədə yaranmış vəziyyətdən istifadə edən qaragüruhçu qüvvələr hakimiyyətə yiyələndilər. AXC-Müsavat iqtidarının səriştəsizliyi, dövlət idarəçiliyi sistemini bilməməsi, ölkədəki silahlı dəstələrin hakimiyyət uğrunda mübarizəsi Azərbaycanı sürətlə fəlakətə sürükləyirdi. Bölgələrdə separatçılıq və parçalanma meyilləri baş qaldırmışdı. Xarici qüvvələrin kəşfiyyat orqanları əlaltıları vasitəsilə daxilə qardaş qırğını və vətəndaş müharibəsi törətmək üçün planlar qururdu. Azərbaycanın bir dövlət kimi varlığı ciddi təhlükə altında idi. Ölkə "olum, ya ölüm" dilemması qarşısında qalmışdı.

Bir tərəfdən də döyüş bölgəsindən dəhşətli xəbərlər gəlməkdə davam edirdi. Zəif təchizatla, vahid komandanlıq olmadan könüllü surətdə döyüşlərə qatılan, arzuları Vətəni düşməndən qorumaq olan oğullarımızın hər gün şəhid olmaları barədə xəbərlər adıləmişdi. Ordunun siyasi oyunlara cəlb olunması hər gün torpaqların işğalı ilə nəticələnirdi. Müharibə gedən ərazilər demək olar ki, nəzarətsiz buraxılmışdı.

Arxa cəbhədə isə dövlət əmlakının talan edilməsi xalqı acınacaqlı duruma salmışdı. Ölkə rəhbərliyinə olan inam tamamilə itmişdi. Dövlət idarəetməsində heç bir təcrübəsi olmayan şəxslərin vəzifəyə gətirilməsi sürətlənmişdi. Dövlətə rəhbərlik edən şəxslərin qonşu ölkələrə qarşı yersiz iddialı çıxışları Azərbaycanı

regionda təcrid olunmuş vəziyyətə gətirmişdi. Ərzəq, çörək qıtlığı yaranmışdı. İnsanlar aclıqla imtahana çəkilmişdilər.

1992-ci ildə Laçın işğal edilən gün Bakıda hakimiyyət uğrunda silahlı mübarizə gedirdi. Ermənilər Laçını aldıklarını, AXC-Müsavat cütliyü isə hakimiyyətə sahibləndiklərini bayram edirdilər. Beləcə, Azərbaycan bataqlığa düşmüş canlıya bənzəyirdi. Bunu dərk edən AXC-Müsavat cütliyü sonda xalqı təkidli tələbi ilə Heydər Əliyevi hakimiyyətə dəvət etmək məcburiyyətində qaldı. 1993-cü il iyunun 9-da Heydər Əliyev xalqı təkidli dəvətini qəbul edib Bakıya gəldi.

Azərbaycan xalqının taleyində böyük əhəmiyyəti olan günlərdən biri və tariximizə qızıl həflərlə yazılmış 15 İyun Milli Qurtuluş Günüdür. 1993-cü ilin həmin günü Azərbaycan dərin ictimai-siyasi və iqtisadi böhrandan xilas olmuş, bugünkü inkişafın sarsılmaz təməli qoyulmuşdur. 1993-cü il iyunun 15-də Azərbaycan Respublikası Ali Sovetinin sədri seçilən Ulu Öndər Milli Şuranın qərarı ilə 24 iyunda Azərbaycan Respublikası Prezidentinin səlahiyyətlərini icra etməyə başlamışdır. 1997-ci ilin iyun ayında isə Milli Məclis 15 iyunu Qurtuluş Günü elan etmişdir.

Dövlətçilik salnaməmizdə silinməz izlər qoymuş, azərbaycanlı olması ilə ömrü boyu fəxr etmiş, milli qürur və ictimai mənbəyimiz olan Heydər Əliyev bu gün bütün dünyada Azərbaycanın rəmzi kimi qəbul edilir. Xalqımız onun əziz xatirəsini həmişə uca tutur və minnətdarlıqla anır, yenidən hakimiyyətə gəldiyi günü bayram kimi qeyd edir.

"Mənim həyatım da, fəaliyyətim də yalnız və yalnız Azərbaycanın müstəqilliyinin qorunub saxlanmasına, ölkəmizin bu ağır vəziyyətdən qalxmasına həsr olunacaqdır", - deyən Ümummilli Lider problemlərin həlli üçün ilk növbədə bütün söylərini ölkədə vətəndaş həmrəyliyinə, sabitliyin təmin olunmasına yönəlmiş və buna nail olmuşdur.

Bugünkü Azərbaycan Heydər Əliyevin görmək istədiyi azad, müstəqil, ərazi bütövlüyü təmin olunmuş Azərbaycandır. Məhz Ulu Öndərin ordu quruculuğu istiqamətində başladığı işlər və müəyyənləşdirdiyi strategiya sayəsində bu gün Azərbaycanın Silahlı Qüvvələri dünyanın ən güclü orduları sırasında yer alır.

Ulu Öndərin ən böyük arzusu Azərbaycanı bütöv görmək idi. Ümummilli Lider məcburi köçkünlər qarşısında çıxış edərkən demişdir: "Arzu edirəm ki, sizinlə birlikdə gedək Şuşaya. Gedəcəyik, inanın ki, gedəcəyik. Şuşa Azərbaycanın gözüdür, hər bir azərbaycanlı üçün ictimai mənbəyidir. Şuşa bizim mədəniyyətimizin, tariximizin rəmzidir. Şuşa hamı üçün əzizdir. Amma təkcə Şuşa yox, Laçın dağları da əzizdir. Biz heç vaxt Laçını yaşaya bilmərik. Ağdam kimi gözəl bir şəhər, Füzuli, Cəbrayıl, Zəngilan, Qubadlı, Kəlbəcərin o bulaqları, Kəlbəcərin o İstisuyu - biz onları yaşaya bilmərik!"

Sözsüz ki, Vətən müharibəsində qazanılan möhtəşəm zəfər də Ulu Öndərin siyasi kursunun uğurlu davamının məntiqi nəticəsidir. Heydər Əliyevin ən böyük arzusu Qarabağı və Zəngəzuru azad görmək idi. Ata vəsiyyətini ləyaqətlə yerinə yetirən Müzəffər Ali Baş Komandan 2020-ci ilin 8 noyabrında çıxışı zamanı demişdir: "Mən xoşbəxt insanam ki, ata vəsiyyətini yerinə yetirdim. Şuşanı azad etdik! Bu, böyük qələbədir! Bu gün şəhidlərimizin, Ulu Öndərin ruhu şaddır! Gözün aydın olsun, Azərbaycan!"

Bu gün Prezident, Müzəffər Ali Baş Komandan İlham Əliyev azad edilmiş ərazilərdə infrastruktur layihələrinin təməlini qoyur, Şuşada Novruz tonqalı alovlandırır, Böyük qayıdışın reallaşdırılması istiqamətində tədbirlər həyata keçirir. Xalqımız əmindir ki, Prezident İlham Əliyevin rəhbərliyi ilə daha uca zirvələr fəth ediləcək, düşmənin yerləyeksan etdiyi Qarabağ və Şərqi Zəngəzur yenidən abad və firavan regiona çevriləcək.

*Elşən QƏNİYEV,
"Azərbaycan"*